

NÓGRÁDI GÁBOR

GALAMB NAGYMAMA

GALAMB NAGYMAMA

Három koppanás az ablakon.

Anyu éppen Orsi macijának a gombszemét varrta vissza, amit a tegnap esti párnacsatában Bence leszakított. Én újságot olvastam a fotelben, Gergő meg Bence pedig gombfociztak a kihúzható ebédlőasztalon.

Kopogtattak az ablakon.

– A nagymama! – kiáltott Orsi, és az ablakhoz rohant. Anyu kezéből kiesett a tű, én ijedtemben összegyűrtem az újságot, Gergő és Bence pedig szoborra dermedtek az asztal mögött. Mert valóban, *amíg élt*, a nagymama éppen így kopogtatott földszintes házunk ablakán, valahányszor meglátogatott bennünket. Kopp, kopp, kopp. Aztán elbújt az ablak mellett, hogy meglepetést szerezzen a legkisebb unokájának.

Csak hogy a nagymama már egy hónapja nem volt közöttünk. Csúnya, alattomos betegség rabolta el.

De azt, hogy nincs többé, nem bírtuk megmondani Orsinak.

– Olyan kicsi még – szólt anyu –, alig négyéves!

– És érzékeny! – Így Gergő. – Nagyon megviselné.

– Majd egyszer – mondta Bence.

– Majd máskor – mondtam én.

És hallgattunk.

Ugye, így már érthető, ha a három koppanás és Orsi kiáltása megijesztett bennünket?

De a megdöbbenés első pillanatait után az ablakhoz léptünk mi is.

Kint a párkányon egy fehér tollazatú galamb álldogált. Fejét kissé félrefordítva, kíváncsian pislogott befelé, mint aki keres valakit. Aztán lépett kettőt-hármat begyesen, elfordult, és a másik szemével figyelte az ablaküveget.

A mi ablakpárkányunkra nem szoktak galambok szállni. Talán túl alacsonyan van, azért.

Orsi elkerekült szemmel bámult a madárra, Gergő idegességében Bence fülét birizgálta, anyu pedig kiszaladt a szobából.

Tudtuk, hogy sírdogálni megy, mint szokott, mióta a nagymama nem volt közöttünk.

– Ez egy galamb – mondta Bence Orsinak, aki erre elmosolyodott, és az üveghez nyomta az orrát. Láttuk, hogy valami titkosat gondol. Akkor szokott így somolyogni.

A galamb felrebbent, szárnyával megütötte az üveget, és leereszkedett az ablak előtt a földre.

– Biztosan éhes – engedte el Bence fülét Gergő, és kiszaladt a konyhába kenyérmorzsaért. Amikor visszajött, óvatosan kinyitottuk az ablakot, és leszórtuk a morzsát. A galamb először arrébb rebbent ijedten egy kicsit, aztán visszatípegett, és föl-fölpillantva falatozni kezdett.

Ettől kezdve mindennap eljött hozzánk a fehér galamb.

Orsi már várta.

A koppanások után mindig felugrott, és azt kiáltotta:

– A nagymama!

Aztán megetettük a galambot.

Nekünk, felnőtteknek meg a két fiúnak nagyon szomorúan teltek az estéink ezután. Csak Orsi volt vidám.

Az egyik napon végül anyu így szólt hozzánk:

– Meg kell mondani Orsinak az igazat.

– Lehet, hogy a legcsúnyább igazság is jobb, mint a legszebb hazugság, ha az ember meg akarja becsülni a másikat – mondta Gergő, az okosabb.

– Lehet, hogy a legcsúnyább hazugság is jobb, mint a legszebb igazság, ha a fájdalomtól meg akarjuk védeni a másikat – mondta Bence, a még okosabb.

– Mind a kettőtöknek igaza van – mondtam én –, de anyátoknak van a legigazibb igaza: meg kell mondani Orsinak.

És másnap délután magunk elé állítottuk a kislányt.

– Orsikám – kezdte anya –, eddig nem akartuk... nem mertük megmondani neked, hogy a nagymama...

– Tudom! – vágott közbe Orsi. – Már régen tudom!

Egymásra bámultunk. Ki mondta meg?

– Tudom, a nagymama nagyon beteg volt – folytatta Orsi. – És már annyira beteg volt, hogy nem tudott meggyógyulni. És akkor az ablakra szállt egy galamb, és azt mondta: nekem nincsenek unokáim, neked pedig vannak unokáid.

Cseréljünk helyet. Én leszek a beteg nagymama, mert én nem fogok hiányozni senkinek, te pedig legyél fehér galamb, hogy meglátogathasd az unokáidat. A nagymama megértette, amit a galamb mondott, mert aki már nagyon, de nagyon beteg, az ért az állatok nyelvén. És helyet cseréltek. Így történt.

Bambán bámultunk Orsira.

Szóval ezt gondolta ki ő a fehér galambról.

Hallgattunk.

Három koppanás hallatszott az ablak felől.

A galambnagymama megérkezett.